

Inestabilitat i desestabilització

Una bona manera d'evitar la desestabilització és saber dimitir a temps. Les decisions que cal prendre a partir d'ara no són fàcils, però sembla que hi ha una cosa clara: s'ha acabat una època. Per tant, la situació exigeix pactar la manera de tancar aquesta època de la forma més elegant possible, consensuant un calendari entre tots els actors que tenen capacitat de decisió.

L'afar de les escoltes telefòniques del CESID ha tornat a deixar el Govern de l'estat en una situació de crisi oberta. L'escàndol ha esclatat en les estructures d'un govern que ja trontollava, acorralat pels resultats electorals adversos, la xarxa político-mediàtica del PP, i per les desavinences internes. Felipe González ja tenia problemes per governar, i aquest afar l'ha acabat de tornar. El Govern, davant la gravetat dels fets, ha reaccionat amb debilitat, sense aportar transparència i limitant les responsabilitats a nivell tècnic governamental, rebutjant, almenys fins a l'hora d'escriure aquestes ratlles, assumir les responsabilitats polítiques escaients, que a hores d'ara ningú dubta a assenyalar com a necessàries i inevitables, amb noms i cognoms ben clars. Però potser és massa tard.

El govern de González és un govern dèbil. Fa mesos que no recupera la iniciativa política. Dóna la sensació que en l'executiu s'haja instaurat com a únic lema de supervivència aquell que diu qui dia passa, any empeny. No hi ha renovació, cada ministre sembla que defense una baronia particular, discrepant del seu veí de taula i sense escoltar el seu president. L'única cosa que sembla salvar González de l'adéu definitiu és la necessitat que hi haja una presidència espanyola de la Unió Europea sense interferències. Almenys aquest és l'argument que fa servir Jordi Pujol per continuar donant-li suport, malgrat l'absència d'acords o el que és pitjor, els incompliments reiterats. Els nacionalistes, cansats d'aquesta dinàmica, ja han marcat data per mesurar la capacitat de reacció del govern estatal: el 17 de juliol.

I mentre aquest dia no arriba, esclata el cas de les escoltes telefòniques del CESID. Un afar políticament greu i èticament inacceptable. S'ha utilitzat un instrument de la seguretat de l'estat per espionar particulars, o en benefici d'un sector del partit que governa que volia controlar l'altre sector. L'espionatge ja forma part per si mateix de la cara fosca de qualsevol l'estat. Si a sobre, se'n fa un ús pervers i aquest ús és conegut públicament, la negligència és absoluta. Tot plegat, desprèn un dens aroma d'incompetència. Incompetència que té uns responsables, encara que puguin ser víctimes d'una maniobra fosca, dissenyada des de despatxos molt poc amics de la representativitat democràtica. Perquè sense traure ni un mil·límetre de gravetat a l'afar de les escoltes, que exigeix de-

puració, també cal tenir present un altre factor igual o més important. Tampoc una xarxa mediàtico-bancària de dubtosa transparència no pot tenir el mànec de la paella del canvi de govern. Un govern, no el despatxa un banquer amb set de venjança, aliat amb algun espia de pel·lícula, i algun hòlding mediàtic amb ganes de protagonisme. Un govern, l'acomienen unes eleccions, que simultàniament en trien un altre. Altrament, se substituiria la inestabilitat per la desestabilització. La primera és producte de les urnes. La segona, surt dels despatxos o les reunions en xallets de luxe.

Una bona manera d'evitar la desestabilització és saber dimitir a temps. Les decisions que cal prendre a partir d'ara no són fàcils, però sembla que hi ha una cosa clara: s'ha acabat una època. Per tant, la situació exigeix pactar la manera de tancar aquesta època de la forma més elegant possible, consensuant un calendari entre tots els actors que tenen capacitat de decisió. Entre aquests actors hi ha també CiU. En principi, la coalició nacionalista s'havia donat de marge fins el 17 de juliol per revisar o no la seua política de col·laboració amb el PSOE. Però aquest nou escàndol obliga potser a revisar l'agenda. Josep Duran i Lleida, en una extensa entrevista que publicarem aquesta setmana, advoca obertament per replantejar aquest suport. Jordi Pujol, menys taxatiu, ho ha insinuat. Sembla que tothom, en públic o en privat, coincideix a dir que cal canviar el rumb. Ara només queda decidir quan.